

Sygn. akt VI K 638/14

1 Ds. 664/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu w VI Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Sylwia Rolirad – Majewska

Protokolant : Monika Bisewska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Inowrocławiu -----

po rozpoznaniu w dniach 09.06.2015r., 03.09.2015r., 15.10.2015r., 24.11.2015r., 07.01.2016r., 16.02.2016r., 04.03.2016r., 05.04.2016r., 06.05.2016r. 09.06.2016r., s p r a w y

K. W. syna J. i J. z d. G., urodzonego (...) w J., zamieszkały J. ulica (...), PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

W dniu 08 lipca 2014r. w miejscowości I. przy ul. (...) pomógł w ukryciu w wynajętym garażu samochód marki C. (...) o niemieckich nr. rej. (...) nr VIN (...) wartości 37.324,80 zł., o którym wiedział, że został uzyskany za pomocą czynu zabronionego przestępstwa kradzieży na terenie Republiki Federalnej Niemiec przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary za umyślne przestępstwo podobne co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy sygn. akt III K 732/10 za czynny z art. 291§1 kk w zw. z art. 64§1 kk, 270 §1 kk w rozmiarze 1 roku i 3 m-cy pozbawienia wolności, którą odbył w całości w okresie od 30.07.2012r. do 30.10.2013r.

tj. o czyn z art. 291§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

o r z e k a:

- oskarżonego **K. W.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej z tym ustaleniem, że wartość pojazdu wyniosła 36.500zł a oskarżony karę pozbawienia wolności w sprawie III K 732/10 odbywał w okresie od 30.07.2012r. do dnia 09.10.2013r. kiedy został warunkowo przedterminowo zwolniony z odbycia reszty kary tj. przestępstwa z art. 291§1 kk w zw. z art. 64§1 kk i za to na podstawie art. 291§1 kk przy zastosowaniu art. 4 §1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,
- zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie w 1/3 ich wysokości pozostałymi kosztami sądowymi obciążając Skarb Państwa i zwalnia oskarżonego z opłaty.

Sygn. akt VI K 638/14

UZASADNIENIE

w sprawie karnej **K. W.** oskarżonego o czyn z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. Sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustalił następujący stan faktyczny:

T. L. zamieszkuje w J.. Jego matka pozostaje w związku z W. W. (1). Ostatnio powołany poprosił T. L. aby ten zarejestrował wspólnie z nim pojazd V. (...) o nr rej (...). Samochodem tym jeździli K. W. i W. W. (1), T. L. nie ma prawa jazdy.

dowód: zeznania T. L. (k. 28 v, k. 449v akt), kserokopia dowodu rejestracyjnego (k. 32 akt), protokół zatrzymania rzeczy (k. 34-35 akt)

W. W. (1) od 05.03.2014 r. wynajął od J. R. dwa garaże w I. przy ul. (...). Twierdził, że potrzebuje jeden garaż dla siebie a drugi dla szwagra. W dniu 05.07.2014 r. jak zazwyczaj W. W. (1) zadzwonił do J. R. mówiąc, że uregulował płatność. W. W. (1) dzwonił z nr (...). Wówczas J. R. poinformował go, że w dniu 07.07.2014 r. odbędzie się kontrola garaży przez (...) i ma się stawić aby otworzyć garaże ponieważ założył swoje kłódki. W. W. (1) stawił się otworzył oba garaże, które w czasie kontroli były puste. Następnie zamknął je i odjechał.

dowód: zeznanie J. R. (k. 71 – 72, k. 463v akt), umowa najmu (k. 76 akt)

W dniu 06.07.2014 r. między godziną 1.43 a 7.7.2014 r. godz. 15.00 dokonano na terenie Republiki Federalnej Niemiec kradzieży samochodu marki C. (...) o nr rej. (...), nr VIN (...) wartości 36500 zł. należącego do firmy (...).

dowód: pismo (k. 1 akt), kserokopia (k. 88 akt), opinia biegłego (k. 478-480 akt)

W dniu 07.07.2014 r. do oficera Dyżurnego KWP w B. wpłynęła informacja, od policji niemieckiej, iż poszukiwany pojazd znajduje się w Polsce w I. w okolicach ul. (...). Następnego dnia udostępniono numer telefonij GSM zainstalowanego w pojeździe.

dowód: pisma (k. 1, 2 akt)

W związku z uzyskanymi danymi w dniu 08.07.2014 r. funkcjonariusze KPP I. podjęli działania operacyjne. Na ul. (...) w I. udał się M. D.. Wymieniony zaglądnął, przez małą szczelinę w drzwiach potwierdził, iż w jednym z garaży znajduje się pojazd C. (...) koloru białego o niemieckich nr rej. (...).O powyższym powiadomił dyżurnego prosząc o wsparcie, a sam oddalił się na bezpieczną odległość oczekując na patrol. W tym samym czasie do garaży podjechał samochód osobowy marki V. (...) koloru granatowego o nr rej. (...). Pojazdem kierował K. W., nikogo poza nim w pojeździe nie było. Ubrany był w bluzkę typu T – shirt i krótkie spodenki. Wymieniony wysiadł z auta, otworzył drzwi garażu, w którym M. D. ujawnił skradziony pojazd. Następnie K. W. zasłonił tył pojazdu trzciniową zasłoną, zasłaniając tablice rejestracyjną. O powyższym M. D. natychmiast powiadomił Dyżurnego, uzyskał informacji, iż pomocy udzieli patrol nieoznakowany w składzie D. Ł., M. G. (1). K. W. zamknął garaż na kłódkę oddalając się samochodem w kierunku głównej drogi I. – C.. Wówczas nadjechał patrol.

dowód: protokół oględzin rzeczy (k. 4 v – 5 akt), zeznania M. D. (k. 101, k. 415v - 416 akt), notka (k. 3 akt),

W trakcie dojazdu na miejsce V. (...) jechał w stronę patrolu, użyto sygnałów świetlnych i dźwiękowych do zatrzymania pojazdu, jednak ten przyspieszył i wyminął policjantów i zaczął się oddalać w kierunku C.. Policjanci G. i Ł. mieli możliwość przyjrzenia się kierującemu. M. G. (1) rozpoznał K. W., wobec którego podejmował wcześniej interwencje. Rozpoczęto pościg za pojazdem w kierunku C.. Zamknięte roгатki przejazdu kolejowego zmusiły K. W. do zawrócenia. Wówczas policjanci ponownie mieli możliwości przyjrzenia się kierującemu V. (...). K. W. kontynuował ucieczkę w kierunku I.. Na ul. (...) funkcjonariusze utracili pojazd z zasięgu wzroku. Do pomocy przybył patrol oznakowanym pojazdem w składzie P. C. i Ł. S. Na widok radiowozu pojazd z ul. (...) skręcił w ul. (...) i zaczął się oddalać z nadmierną prędkością. W trakcie próby zatrzymania pojazd oddalał się w stronę ul. (...), gdzie stracono kontakt wzrokowy. Po opatrołowaniu terenu ujawniono zaparkowany zamknięty V. (...) przy ul. (...) w I.. Dokonano jego oględzin i zabezpieczono. We wnętrzu pojazdu ujawniono tzw. łamacz. Nie stwierdzono zgodności zapachowej śladu pobranego z siedziska fotela pojazdu z materiałem porównawczym T. L., W. W. (1) i K. W..

dowód: , protokół oględzin rzeczy (k. 16-17 akt), materiał poglądowy (k. 18-21 akt), protokół oględzin (k. 37-38 akt), materiał poglądowy (k. 40 – 45 akt), zeznania M. D. (k. 101-102, k. 415 v akt), zeznania M. G. (1) (k. 106 – 107, k. 416 akt), notatka (k. 15 akt), zeznania D. Ł. (k. 108 v k. 416-v akt), opinia z badań osmologicznych (k. 166-171,), zeznania P. C. (k. 463 v – 464 akt), zeznania Ł. S. (k. 475-v akt)

Na miejsce ujawnienia pojazdu C. przybyli funkcjonariusze P. M. i S. S. (1) celem zabezpieczenia miejsca do czasu przyjazdu grupy dochodzeniowo – śledczej. Nadto na misce przybył zastęp (...) celem pomocy w otwarciu drzwi garażowych. Po otwarciu drzwi ujawniono pojazd C. (...) o nr rej. (...), nr VIN (...), który zidentyfikowano jako skradziony na terenie Niemiec.

dowód: notatka (k. 3 akt), materiał poglądowy (k. 7-v akt), zeznania P. M. (k. 475v akt)

Na miejscu dokonano oględzin pojazdu C.. Na drzwiach lewych ujawniono ślady linii papilarnych, nadto zabezpieczono ślady osmologiczne, w drzwiach prawych przednich w schowku ujawniono pusty kubek, butelkę o pojemności 1 l. z etykietą B., puszkę R. przedmioty te zabezpieczono. Na puszcze R. B. ujawniono ślad linii papilarnych nadając się do identyfikacji. Ślad zidentyfikowano jako zgodny z odwzorowaniem linii papilarnych środkowego palca prawej ręki na karcie na nazwisko K. W.. Stwierdzono zgodność zapachową pomiędzy śladem osmologicznym zabezpieczonym z „siedziska fotela kierowcy” pojazdu C. z materiałem porównawczym na nazwisko T. L.. Nie stwierdzono takiej zgodności z materiałem porównawczym od W. i K. W..

dowód: protokół oględzin rzeczy (k. 4-6 akt), materiał poglądowy (k. 7-12 akt), opinia (k. 131-133 akt), opinia z badań osmologicznych (k. 166-171 akt), opinia z badań daktyloskopijnych (k. 180-182 akt), zeznania A. N. (k. 472-v akt)

T. L. widział w dniu 08.07.2014 r. W. W. (1) pod sklepem w J.. Jeździł czerwonym V. (...).

dowód: zeznania T. L. (k. 28 v akt)

W dniu 08.07.2014 r. W. W. (1) zadzwonił do J. R. i powiedział, że coś poszło nie tak, że garaż jest oklejony, że nie ma kluczy, powiedział żeby R. przeciął kłódkę i użytkował garaże, ponieważ on rezygnuje.

dowód: zeznania J. R. (k. 71-72 akt)

W dniu 09.07.2014 r. od W. W. (1) zabezpieczono dowód rejestracyjny V. (...).

dowód: protokół zatrzymania (k. 34-35 akt)

K. W. był w przeszłości karany sędownie. M.in. wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy sygn.. akt III K 732/10 za czyn z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., 270§1 k.k. w wymiarze 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 30.07.2012 r. do 09.10.2013 r. kiedy to został warunkowo przedterminowo zwolniony z odbycia reszty kary.

dowód: informacja K. (k. 224-227, k. 487-490 akt), odpis wyroku (k. 246 – 247, k. 248, 249-250, k. 292-293, 294-297, k. 298, k. 299-301, k. 304, 313, k. 320-321akt)

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dowodów.

Oskarżony K. W. (k. 253 -255 – odpis k. 336, k. 379v – 380 akt) w toku postępowania do popełniania zarzucanego jemu czynu nie przyznawał się.

Podczas pierwszego przesłuchania nie chciał składać wyjaśnień, poza tym iż podał, że czynu zarzucanego się nie dopuścił. Podał, iż nie ma nic wspólnego z tą sprawą.

Przed Sądem oskarżony podał, iż przy garażu było dwóch policjantów, którzy wcześniej byli przy jego zatrzymaniu i w związku z tym prowadzone jest postępowanie, przedstawiono jemu zarzut gróźb karalnych, a sprawa jest w toku.

Dodał, iż przedmiotowa sprawa jest formą zemsty, za to co było kilka miesięcy wcześniej. Podkreślił, że jego przy tym garażu nie było. Odnośnie odcisku palca na puszcze R. B. podał, iż garaże wynajmował jego brat, jeden był pusty natomiast co do drugiego brat dogadał się z jego kolegą – T. z Ł. w sprawie podnajmu. T. miał problemy z wynajęciem garażu w T. i podnajmował garaż od brata przez kilka tygodni. Co do kolegi T. oskarżony nie potrafił podać adresu, nr telefonu, dodał, że nie był u niego ani w Ł. ani w T. gdzie miał sprzedawać samochody. Nadmieniał, iż wie że w garażu znaleziono auto z kradzieży, a T. z inną osobą wyjeżdżał do Niemiec, twierdził że sprowadza samochody i nie chciał ich trzymać na ulicy. Dodał, iż podjechał z T. do sklepu i kupił dla niego R. B., dlatego teraz jest pewien że puszkę kupił i zostawił ją T., a nie że podrzuciła ją policja, jak myślał na początku. Oskarżony podkreślił, że nie miał dostępu do garażu, podobnie jak brat albowiem T. założył swoje klódki. Podał, iż T. ma ok. 190 cm, 30 kilka lat, wytatuowany, na rękach i dłoniach ma charakterystyczne tatuaże, jeździł A., ale zasugerował bratu że chętnie pożyczylbyG.. Oskarżony wyjaśnił, iż pożyczanie G. służyło oszczędnościom, płacił 100 zł za dzień. Przed zdarzeniem T. kilka dni wcześniej pożyczył (...) i nim jeździł. Oskarżony dodał, iż nie był w dniu zdarzenia z policją przy garażu, nie poruszał się tym samochodem. Dodał, iż była taka sytuacja, iż do brata dzwonił T., że gdzieś zostawił klucze i dokumenty i brat może je odebrać. Wyjaśnił, że być może bratu T. podrzucił dokumenty skoro była kwestia kontroli. Nadmieniał, że L. żadnego kontaktu, jego zdaniem, z tym samochodem nie miał i był zdziwiony, że zabezpieczono jego zapach. Podkreślił, że nie był za granicą ponieważ otrzymał zakaz opuszczania kraju.

Analizując wyjaśnienia oskarżonego w kontekście materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie Sąd doszedł do przekonania, iż nie mogą zasługiwać na wiarę wyjaśnienia w jakich oskarżony winie swojej przeczy. Zdaniem Sądu wyjaśnienia złożone przez oskarżonego stanowią wyraz przyjętej linii obrony, która jednak nie znajduje żadnego obiektywnego wsparcia w pozostałych dowodach zgromadzonych w sprawie. Wyjaśnienia oskarżonego w jakich twierdził, iż w dniu 08.07.2014 r. nie poruszał się samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) pozostają w rażącej sprzeczności z zeznaniami świadków: M. D. (k. 101-102, k. 415 v – 416 akt), M. G. (1) (k. 106-107, k. 416 akt), D. Ł. (k. 108-109, k. 416-v akt). Zeznania powołanych świadków są zdaniem Sądu wiarygodne. Wymienieni zeznawali w sposób spójny, konsekwentny, ich relacje się potwierdzały i uzupełniały. Zdaniem Sądu, wbrew twierdzeniom oskarżonego powołującego się na interes w złożeniu fałszywych zeznań w szczególności przez M. G. (1), nie sposób tego stanowiska podzielić. Wymienieni funkcjonariusze Policji zeznawali bowiem tylko to co było im wiadomo, i co znajdowało potwierdzenie w pozostałych dowodach. Nie sposób zdaniem Sądu przyjąć, iż wszyscy powołaniu świadkowie mieli by składać fałszywe zeznania z uwagi na sprawę, w której to M. G. (1), a nie K. W., jest pokrzywdzonym. Nadto sam oskarżony ze swoich wyjaśnień wycofał się podając, iż kwestia podrzucenia puszek R. B. jest nieaktualna, a fakt zidentyfikowania jego odcisku palca na niej wynika, z faktu zakupu napoju dla kolegi T.. W kwestii podrzucenia puszek, wskazać należy, iż nikt z powołanych dotąd funkcjonariuszy Policji jak również pozostałych przesłuchanych w sprawie policjantów, nie potwierdził aby M. G. (1) cokolwiek do samochodu podrzucał. Materiał poglądowy, co wynika z zeznań M. D., przedstawia rzeczywisty stan rzeczy. Potwierdziła to również A. N. (k. 472-v akt), która dokonywała oględzin pojazdu. Zeznania wymienionej również zdaniem Sądu uznać należało za wiarygodne, wprawdzie świadek wszystkich okoliczności szczegółowo nie pamiętała, nie mniej jednak nie podała nic co mogłoby podważyć wiarygodność przeprowadzonych oględzin. Świadek P. M. (k. 475 v akt) potwierdził okoliczności związane z dozorem pojazdu, nic wiarygodności tego świadka nie podważyło, zwłaszcza iż znajdowały oparcie w zeznaniach pozostałych funkcjonariuszy Policji. Wyjaśnienia oskarżonego, w jakich wskazywał on na udział osoby imieniem T. nie znajdują żadnego wsparcia. Zważyć należy, iż oskarżony tym zakresie wyjaśniał w sposób niekonkretny, nie potrafił poza imieniem podać żadnych danych które pozwoliły by na identyfikację osoby. Przeprowadzone w toku postępowania czynności nie doprowadziły do ustalenia takiej osoby, co wynika wprost z zeznań M. S. (k. 464 akt) jak i notatki na k. 116. Również nie było żadnych podstaw aby kwestionować zeznania M. S., który podawał tylko na okoliczności podejmowanych czynności. Z tych samych względów za wiarygodne uznać należało zeznania świadka T. S. (k. 464 akt). Zdaniem Sądu niewiarygodne, nielogiczne były wyjaśnienia w jakich oskarżony podawał przyczyny wynajmu garażu przez (...) oraz pożyczania od jego brata samochodu marki V. (...). Zdaniem Sądu skoro T. zamieszkiwał w Ł., działalności w zakresie handlu samochodami prowadził w T., to niecelowy był z punktu widzenia logistycznego podnajem garażu w I. przy ul (...). Poza tym Sąd nie może racjonalnie przyjąć, iż pożyczanie od W. W. (1) samochodu marki G. służyć miało oszczędnością, skoro sam T. miał dysponować pojazdem marki A., a za pożyczanie samochodu miał płacić 100 zł dziennie. Nadto zdaniem Sądu nie sposób było podzielić stanowiska oskarżonego, iż

nie on był w dniu 08.07.2014 r. przy garażu na ul. (...). Oskarżony został w sposób niewątpliwy rozpoznany przez M. D., M. G. (1), D. Ł.. M. G. (1) znał wcześniej oskarżonego i nie miał najmniejszych wątpliwości iż to on kierował V. w czasie ucieczki. Z zeznań tych świadków niewątpliwie wynika, iż nie mógł się kierujący V. zmienić, poza tym w pojeździe była tylko jedna osoba. M. D. miał możliwość przyjrzenia się oskarżonemu. Wymieniony podał a notatce na k. 3 akt, co potwierdził w czasie przesłuchania, iż osoba ubrana była w spodenki i T – shirt, nie wskazał na żadne znaki szczególne. Natomiast oskarżony składając wyjaśnienia podał, że T. miał charakterystyczne tatuaże na rękach i dłoniach. Poza tym M. G. (1) i D. Ł. podali, iż dwukrotnie w czasie mijania V. mieli możliwość przyjrzenia się osobie kierującej. Zdaniem Sądu wartości dowodowej zeznań tych świadków nie podważa fakt, iż w toku badań zabezpieczonych śladów zapachowych z pojazdu C. i V. (...) nie stwierdzono śladów zapachowych ani oskarżonego ani jego brata. Nie kwestionując prawidłowości opinii wskazać jednak należy na zeznania T. L. w szczególności z postępowania przygotowawczego, w jakich podał przecież że pojazd V. (...) użytkowany był zarówno przez W. jak i K. W.. Zatem brak identyfikacji ich śladów zapachowych musi budzić wątpliwości i opinie jako takie nie mogą zostać uznane za rozstrzygające. Poza tym w C. zabezpieczono puszkę z odciskiem palca K. W.. Zeznania M. G. (2), D. Ł. i M. D. znajdowały również wsparcie i potwierdzenie w zeznaniach P. C. (k. 463 v – 464 akt) i Ł. S. (k. 475- v akt), którzy potwierdzili fakt prowadzenia pościgu. Zeznani tych świadków zdaniem Sądu były wiarygodne, były bowiem spójne z zeznaniami powołanych wyżej świadków, jak również wzajemnie się potwierdzały. Jednocześnie podkreślić należy, iż oskarżony musiał zdawać sobie sprawę, iż jest ścigany przez Policję, wobec używania sygnałów dźwiękowych, świetlnych, oznakowanego radiowożu, zatem nie sposób przyjąć, iż ucieka z obawy np. przed napadem rabunkowym. Tego jednak sam oskarżony nie podnosił, kwestionując w ogóle fakt przebywania przy ul. (...). Z uznanych za wiarygodne zeznań M. D. wynika, iż oskarżony otworzył kłódkę do garażu, zatem nie można było uwzględnić jako wiarygodne wyjaśnień w jakich twierdził, że nie miał on dostępu do garażu, podobnie jak dostępu nie miał brat W.. Zważyć przy tym należy, na zeznania J. R. (l. 71-72, k. 463 v akt), który potwierdził że W. W. (1) w dniu 0707.2014 r. otworzył oba garaże. Zatem twierdzenia oskarżonego, że brat po tym jak T. założył swoje kłódki nie miał dostępu do garaży i umiejscowił to w perspektywie kilku tygodni, nie mogły zasługiwać na wiarę. Na wiarę zasługiwały natomiast zeznania J. R., które były jasne, rzeczowe, konsekwentne, a w kwestii najmu garażu potwierdziły to wyjaśnienia oskarżonego, które w tym zakresie uznać należało za wiarygodne, nadto umowa. Wprawdzie świadek pewności co do rozpoznania W. W. (1) nie miał, ale wskazał na niego jako na jedną z dwóch osób wytypowanych. Świadek nie znał oskarżonego. W świetle poczynionych wyżej wywodów nie można było kwestionować zeznań T. L. (k. 28-29, 188-v, k. 449 akt), co do okoliczności związanych z posiadanymi przez W. W. (1) samochodami. Na wiarę nie zasługiwały jedynie zeznania w jakich świadek przed Sądem podał, że K. W. nie korzystał z V. (...). W tym zakresie w toku postępowania przygotowawczego świadek składał bowiem odmienne zeznania. Wymieniony jako syn konkubiny brata oskarżonego miał interes w złożeniu zeznań dla oskarżonego korzystnych. Zatem w tym zakresie Sąd jego zeznań nie podzielił. Zważyć należy również, że w pojeździe C. zidentyfikowano ślad zapachowy powołanego świadka. Nie mniej jednak z uwagi na opinię odnośnie śladów zapachowych w pojeździe V. (...), Sąd nie wziął pod uwagę tej opinii, zwłaszcza z uwagi na przedmiot postępowania, w którym T. L. nie został przecież oskarżony. Wymieniony przeczył aby miał cokolwiek wspólnego z tym pojazdem. Świadek S. S. (k. 468 akt) nic na temat zdarzeń objętych postępowaniem nie wiedział. Z wyżej poczynionych wywodów wynika zatem, iż wyjaśnienia w jakich oskarżony winie swojej przeczył nie mogły zasługiwać na wiarę.

J. W. (k. 382 akt) – matka oskarżonego odmówiła złożenia zeznań. podobnie z prawa do odmowy zeznań skorzystał brat oskarżonego – W. W. (1) (k. 444 v akt).

W toku postępowania sądowego dopuszczono dowód z opinii biegłego celem wyceny pojazdu C. (...). W opracowanej i złożonej do akt opinii biegły B. S. określił, iż wartość pojazdu na dzień 08.07.2014 r. wynosiła 36500 zł.

Powołana opinia zasługiwała na uwzględnienie. Była jasna, rzeczowa, pełna. Nadto wskazana przez biegłego wartość zbliżona była do ustalonej w toku postępowania przygotowawczego.

Na etapie postępowania przygotowawczego w związku z zabezpieczonymi w toku oględzin śladami dopuszczono dowody z opinii biegłych. Stwierdzono, iż ślady w postaci mikrowłókien i ślady przypominające włosy nadają się do dalszych badań. (k. 112-113 akt). Podobnie stwierdzono, że nadaje się do identyfikacji odcisk linii papilarnych

ujawniony na powierzchni puszki R. B. oraz odcisk ujawniony na płycie, pozostałe ujawnione ślady linii papilarnych nie nadawały się do dalszej identyfikacji (k. 131-133 akt). W toku badań daktyloskopijnych ustalono, iż odwzorowania linii papilarnych ujawnionych na powierzchni puszki R. B. jest zgodny z odwzorowaniem linii papilarnych środkowego palca prawej ręki na karcie daktyloskopijnej wypełnionej na nazwisko K. W., natomiast ślad linii papilarnych na płycie nie jest zgodny z odwzorowaniem linii papilarnych palców na kartach daktyloskopijnych pobranych na nazwisko T. L., W. W. (2), K. W. (k. 180-182 akt). Ślady linii papilarnych ujawnione na drzwiach lewych pojazdu C. oznaczone w protokole jako ślad nr 2 nie są zgodne z odwzorowaniem linii papilarnych kart wypełnionych na dane powołanych osób. Natomiast ślad oznaczony nr 3 nie nadaje się do identyfikacji (k. 193-194 akt). Stwierdzono zgodność zapachową pomiędzy nadesłanym materiałem dowodowym zabezpieczonym z siedziska fotela kierowcy pojazdu C. (...) z materiałem porównawczym na nazwisko T. I. Nie stwierdzono zgodności pomiędzy materiałem dowodowym z siedziska fotela kierowcy C. z materiałem porównawczym na nazwisko W. W. (1) i K. W.. Nadto nie stwierdzono zgodności zapachowej pomiędzy śladem zabezpieczonym z siedziska fotela kierowcy i siedziska przedniego pasażera V. (...) z materiałem porównawczym pobrany na nazwisko T. I., W. W. (1) i K. W. (k. 166-171 akt). Badania mechanoskopijne nie wykazały śladów ingerencji w oznaczenia identyfikacyjne, ani w elementy karoserii na którym są umiejscowione zarówno w Pojeździe C. (k. 197-199 akt) jak i V. (...) (k. 202-204 akt). Nadto z materiału dowodowego: (1) kubka i ustnika puszki oraz (2) gwintu nakrętki oraz butelki z napisem B. wyizolowano DNA. Materiał pochodził od dwóch osób płci męskiej. Na telefonie N. wyizolowano mieszaninę DNA pochodząca co najmniej od dwóch osób. Pozostałe wyniki badań nie nadawały się do interpretacji (k. 230-234 akt).

Sąd powołane wyżej opinie, poza wyżej już wspomnianymi opiniami z zakresu badania śladów osmologicznych, uwzględnił. Spełniały one wymagania określone art. 201 kpk, były jasne, udzielały odpowiedzi na zadane biegłym pytania. Szczególnie istotna była opinia z zakresu daktyloskopii, badania wykazały bowiem iż na puszcze znajdującej się we wnętrzu pojazdu, ujawniono ślady linii papilarnych oskarżonego.

Za bardzo przydatny Sąd uznał również materiał dowodu zgromadzony w aktach sprawy w postaci dokumentów, którego wiarygodność nie budziła żadnych wątpliwości i wiarygodności tej żadna ze stron nie kwestionowała.

W tym stanie rzeczy wina oskarżonego nie budziła wątpliwości i polegała na tym, że:

w dniu 08 lipca 2014 r. w m. I. przy ul. (...) pomógł w ukryciu w wynajętym garażu samochód marki C. (...) o niemieckich nr rej. (...) nr VIN (...) wartości 36500 zł, o którym wiedział, że został uzyskany za pomocą czynu zabronionego przestępstwa kradzieży na terenie Republiki Federalnej Niemiec przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary za umyślne przestępstwo podobne co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy sygn.. akt III K 732/10 za czyn z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., 270§1 k.k. w wymiarze 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 30.07.2012 r. do 09.10.2013 r. kiedy to został warunkowo przedterminowo zwolniony z odbycia reszty kary.

Zachowaniem wyżej opisanym oskarżony dopuścił się popełnienia występku z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

Odpowiedzialności przewidzianej przepisem art. 291§1 k.k. podlega, kto rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego nabywa lub pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia. Paserstwa umyślnego dopuszcza się ten, kto po dokonaniu czynu zabronionego przez inną osobę, bez uprzedniego porozumienia z nią, następnie rzecz uzyskaną za pomocą tego czynu, będąc świadomym jej pochodzenia: nabywa, przyjmuje, pomaga do jej zbycia lub ukrycia. Rzecz ta musi być uzyskana bezpośrednio za pomocą czynu zabronionego, ni dotyczy to zaś mienia, które uzyskano np. ze zbycia takiej rzeczy. „Nabycie” oznacza uzyskanie przez sprawcę władztwa nad rzeczą od osoby nią bezprawnie władającej za jej zgodą. Zachowanie to może mieć jedynie formę działania. Nie ma znaczenia, czy nabycie jest odpłatne, czy nie. Nabycie daje sprawcy paserstwa pełne władztwo nad rzeczą, z takim skutkiem, że może on wobec niej postępować tak jak właściciel natomiast nie staje się on jej właścicielem, ponieważ nabywa rzecz od osoby nieuprawnionej. Z uwagi na to, przestępstwo paserstwa jest dokonane z chwila przeniesienia na sprawcę władztwa. Paserstwo zachodzi zarówno wtedy, gdy sprawca nabywa rzecz bezpośrednio od osoby, która uzyskała ją w wyniku czynu zabronionego, jak i wtedy, kiedy nabycie następuje od innej osoby. Bez znaczenia jest, czy osoba, od

której sprawca nabył rzecz, wie o jej pochodzeniu z przestępstwa. Pomoc do zbycia rzeczy stanowi wszelkie działanie ułatwiające zbycie rzeczy uzyskanej w drodze czynu zabronionego, zbycie jej posiadania. Zbyciem rzeczy są wszelkie działania podjęte przez posiadacza zmierzające do odpłatnego lub nieodpłatnego wyzbycia się władztwa nad nią i przeniesienie jej na inną osobę. „Pomoc przy zbyciu” stanowi np. pośrednictwo, przewiezienie rzeczy, jest to działanie w interesie sprawcy. „przyjęcie rzeczy” zachodzi wtedy, gdy sprawca obejmuje władztwo nad rzeczą uzyskaną w wyniku czynu zabronionego na podstawie uprzedniego porozumienia zawartego z posiadaczem rzeczy. Nabywa on w ten sposób władztwo, ograniczone treścią porozumienia, np. otrzymuje rzecz na przechowanie, w użyczenie, użytkowanie. „Pomoc do ukrycia” polega na wszelkich czynnościach ułatwiających posiadaczowi ukrycie rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego, najczęściej wiąże się z działaniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za tę usługę. Czynu tego można dopuścić się jedynie umyślnie. Warunkiem odpowiedzialności jest świadomość (wiedza), że rzecz którą nabywa uzyskana została za pomocą czynu zabronionego lub co najmniej możliwość taką przewiduje i godzi się na to. Świadomość musi istnieć w chwili nabycia. Świadomość ocenić należy an podstawie znanych okoliczności sprzed popełnienia czynu lub w czasie jego dokonania, a nie na podstawie faktów, które nastąpiły po dokonaniu czynu, jeżeli z faktów tych nie można wyciągnąć poprawnego pod względem logicznym i zgodnego z zasadami doświadczenia życiowego wniosku o istnieniu okoliczności świadczących o świadomości oskarżonych w chwili dokonania czynu. Nie oznacza to, że świadomość winna obejmować czas, miejsce i okoliczności popełnienia tego czynu zabronionego. Nie jest konieczne ustalenie podmiotowego związku między sprawcą paserstwa a przestępstwa głównego. Wystarczy obiektywne stwierdzenie przestępczego pochodzenia rzeczy oraz ustalenie umyślności działania pasera, opartej na świadomości takiego pochodzenia rzeczy.

Przechodząc od rozważań teoretycznych na grunt sprawy będącej przedmiotem postępowania Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występku z art. 291§1 k.k. Jednoznacznie wynika bowiem, iż oskarżony był w garażu przy ul. (...), garaż otworzył kluczem, następnie zasłonił pojazd matą trzcinową tak aby nie było widać tablicy rejestracyjnej. W pojeździe zabezpieczono puszkę na której ujawniono ślady linii papilarnych K. W.. Następnie K. W. podjął skuteczną próbę ucieczki, nie zatrzymał się mimo wezwań Policji. Powyższe zdaniem Sądu świadczy jednoznacznie, iż oskarżony miał świadomość, że garażu znajduje się kradziony pojazd C. (...). Nie jest jednocześnie konieczne ustalenie związku oskarżonego z przestępstwem kradzieży albowiem przyjęto, iż oskarżony dopuścił się paserstwa a nie kradzieży z włamaniem. Wymieniony sowim zachowaniem pomógł do ukrycia tegoż pojazdu. Nie znalazły żadnego wsparcia wyjaśnienia złożone przez oskarżonego, które uznać należało za przyjętą przez niego linię obrony.

Oskarżony dział w warunkach recydywy specjalnej podstawowej, albowiem czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany za przestępstwo umyślne podobne na karę pozbawienia wolności i to w ciągu 5 lat po odbyciu ca najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na co wskazano już w wyżej (art. 64§ 1 k.k.). Jednocześnie dopuścił się on przestępstwa podobnego do tego za które był już skazany, przy czym za przestępstwo podobne w myśl § 3 art. 115 k.k. uznać należy przestępstwo należące do tego samego rodzaju albo przestępstwo popełnione z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia - co miało zastosowanie do oceny działania oskarżonego, jako działania w warunkach powrotu do przestępstwa. Oskarżony czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary łącznej roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 22.12.2011 r. sygn. akt III K 732/10 m.in. za czyn z art.. 291§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., która odbył m.in. w okresie od 30.07.2012 do 09.10.2013 r., kiedy to postanowieniem Sadu Okręgowego w Bydgoszczy został warunkowo przedterminowo zwolniony z odbycia reszty kary. Zwolnienie odwołano postanowieniem z dnia 09.02.2015 r. Oskarżony dopuścił się przestępstwa podobnego – ponownie przestępstwa paserstwa.

Uznając, iż wina oskarżonego nie budziła wątpliwości Sąd na mocy przepisu 291§1 k.k. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności. Sąd zastosował wobec oskarżonego przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu albowiem były one dlań korzystniejsze choćby przez pryzmat art. 69 k.k. i możliwości rozważenia warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Ustawodawca w art. 53 k.k., określając dyrektywy sądowego wymiaru kary wskazał okoliczności, którymi powinien kierować się Sąd wymierzając karę. Po myśli tego przepisu Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach

zakreślonych przez ustawę, bacząc przy tym aby dolegliwość jej nie przekroczyła stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu, mając także na względzie jej cele zapobiegawcze i prewencyjne. Nadto Sąd zobowiązany jest w szczególności do uwzględnienia motywacji i sposobu zachowania się sprawcy, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa oraz właściwości i warunków osobistych sprawcy, sposobu życia przed i po popełnieniu przestępstwa, a zwłaszcza starań o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Sąd na niekorzyść oskarżonego uwzględnił jego uprzednią wielokrotną karalność, wobec K. W. zapadło dotąd 13 wyroków, w tym 2 wyroki łączne; nadto oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa, korzystając z warunkowego przedterminowego zwolnienia z reszty kary orzeczonej m.in. za czyn z art. 291 k.k. Oskarżony dopuszcza się głównie przestępstw przeciwko mieniu. Na niekorzyść oskarżonego przemawiała zatem warunki i właściwości osobiste oskarżonego, gdzie mimo prób resocjalizacji nie przyniosła ona żadnych efektów, oskarżony powracał na drogę przestępstwa. Oskarżony dopuścił się czynu korzystając z przedterminowego warunkowego zwolnienia, które ostatecznie odwołano. Na niekorzyść oskarżonego przemawiał tym samym sposób jego życia przed jak i po popełnieniu zarzuconego czynu, gdzie oskarżony dopuścił się popełnienia wielu przestępstw za które wymierzano kary bezwzględnego pozbawienia wolności. Oskarżony swoim zachowaniem po raz kolejny dał wyraz lekceważącego stosunku do prawa i wymiaru sprawiedliwości. Oskarżony w toku postępowania nie wyraził skruchy. Sąd wziął pod uwagę również stopień społecznej szkodliwości czynu, uwzględnił wartości pojazdu. Na korzyść oskarżonego przemawiał jedynie fakt, iż samochód został odzyskany. Wymierzając oskarżonemu karę Sąd baczyl również na prewencyjne jej oddziaływanie zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Nadto uwzględnił rozmiar kary wymierzonej za czyn w sprawie III K 732/10, uznając, że skoro kara ta nie przyniosła rezultatu to kara w niniejszej sprawie nie powinna być łagodniejsza.

Analizując zasady odpowiedzialności karnej oskarżonego Sąd między innymi, uwzględniając art. 4§1 k.k. rozważał instytucję warunkowego zawieszenia wykonania kary. W tym aspekcie przede wszystkim należy mieć na uwadze, iż podstawową przesłanką stosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary jest przekonanie sądu, że takie orzeczenie kary jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zapobieżenie powrotowi do przestępstwa jest minimalnym zadaniem kary, ale wystarczającym dla oceny, czy można zastosować warunkowe zawieszenie wykonania kary. Zadaniem bardziej ambitnym jest takie oddziaływanie na postawy skazanego, aby przyjęte w porządku prawnym normy postępowania uznawał za normy, którymi kieruje się odnośnie do własnego postępowania. Stawiając prognozę kryminologiczną Sąd bierze pod uwagę możliwości oddziaływania na skazanego w okresie próby. Powinien nadto ten okres tak ukształtować, aby nie ograniczać celów kary, które ma ona osiągnąć wobec sprawcy, tylko do zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Przekonanie sądu o tym, że orzeczona kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawców celów kary, ma być oparte przede wszystkim na podstawie sprawy, jego właściwościach i warunkach osobistych, dotychczasowym sposobie życia oraz zachowaniu się po popełnieniu przestępstwa. (por. teza 14 i 15 do art. 69 k.k. – K. Buchała, A. Zoll, Kodeks Karny – Część ogólna. Komentarz tom. I, Zakamycze 1998)

Uwzględniając wyżej powołane ustalenia i wywody Sąd doszedł do przekonania, iż założenie pozytywnej prognozy kryminologicznej, co do oskarżonego nie jest możliwe. Oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany sądownie. Żadna kara pozbawienia wolności nie przyniosła pozytywnych rezultatów, oskarżony za każdym razem powracał na drogę przestępstwa, czynu dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa, korzystając z warunkowego przedterminowego zwolnienia. Poza tym jego postawa i sposób życia po popełnieniu kolejnych czynów nie dają powodów, aby skorzystać wobec niego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary, nawet przy uwzględnieniu dyrektywy pierwszeństwa kar wolnościowych. Oskarżony swoim postępowaniem dowiódł, iż dotychczas stosowane wobec niego sankcje prawno - karne nie przyniosły żadnych rezultatów w zakresie prewencji szczególnej, zatem koniecznym stało się ponowne poddanie oskarżonego procesom resocjalizacyjnym i to w warunkach zamkniętych. Za takim rozstrzygnięciem przemawiają też względy natury ogólnej, w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W przekonaniu Sądu tak wymierzona kara jest współmierna do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i spełnią swe cele tak w zakresie prewencji ogólnej jak i indywidualnej. Zwłaszcza, iż oskarżony korzystając z pomocy obrońcy sam o taką karę wnosił.

O kosztach Sąd orzekł – w zakresie zwolnienia - na podstawie art. 624§1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych uznając, iż obciążenie oskarżonego opłatą i kosztami sądowymi w całości, z uwagi na jego sytuację majątkową, dochody i wysokość tych kosztów byłoby dlań zbyt uciążliwe. Nie mniej jednak uwzględniając wysokość deklarowanych przez oskarżonego dochodów Sąd doszedł do przekonania iż oskarżony jest w stanie ponieść koszty sądowe w 1/3 ich części i tym samym obciążono go tymi kosztami na podstawie art. 627 k.p.k. Oskarżony jest zdrowy, podejmował się prac dorywczych, zatem w tym zakresie jest w stanie bez uszczerbku dla utrzymania siebie koszty ponieść.

SSR S. Rolirad – Majewska